

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ДЖЕРЕЛА ВІДОМОСТЕЙ, ЩО МОЖУТЬ СВДЧИТИ ПРО ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ ПІСЛЯ ЗАВЕРШЕННЯ СУДОВОЇ РЕФОРМИ 1864 РОКУ

А.С. Симчук

*старший викладач кафедри досудового розслідування
навчально-наукового інституту
підготовки фахівців для підрозділів слідства
та кримінальної міліції
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми. Вирішення завдань кримінального провадження щодо захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорони прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування неможливе без належної правової регламентації початку досудового розслідування. Відповідно до положень ст.3 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК), досудове розслідування розглядається як стадія кримінального провадження, яка починається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань і закінчується закриттям кримінального провадження або направленням до суду обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності. Водночас кримінальні процесуальні правовідносини розпочинаються у разі виникнення юридичних фактів, визначених статтями 25 та 214 КПК, а саме з моменту виникнення обов'язку прокурора, слідчого у межах своєї компетенції розпочати досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення (за виключенням випадків, коли кримінальне провадження може бути розпочате лише на підставі заяви потерпілого) або в разі надходження заяви (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення.

Водночас сучасна правова регламентація початку досудового розслідування не є досконалою, на що звертають увагу у своїх працях: Ю.П. Аленін [8, с.423-427], В.Д. Берназ [2, с.36-37], В.П. Корж [6, с.70-73], Л.М. Лобойко [12, с.33], І.В. Сервецький [15, с.105-106], І.В. Чурікова [21, с.230-231] та ін. Беззаперечним є і те, що проблемні питання, пов'язані з початковим етапом досудового розслідування займали і займають першочергове місце у теорії та практиці кримінального процесу України. У зв'язку із цим, виникає потреба дослідження історичного розвитку положень кримінального процесуального законодавства України та використання найбільш значимих здобутків науки кримінального процесуального права з метою удосконалення окремих положень чинного КПК.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблемам становлення і розвитку кримінального процесуального законодавства, а саме джерелам відомостей для початку кримінального провадження у зазначений період історії України, а саме після проведення Судової реформи 1864 року присвячені праці С.В. Бородіна, В.І. Галагана, М.М. Гродзинського, Ю.М. Грошевого, В.С. Зеленецького, П.Т. Землянського, М.В. Жогіна, Л.М. Лобойка, П.А. Лупінської, В.Т. Маляренка, О.Р. Михайленка, П.П. Михайленка, М.М. Михеєнка, Д.П. Письменного, Р.Д. Рахунова, О.П. Рижакова, А.Й. Рогожина, Б.Р. Стецюка, М.С. Строговича, В.М. Тertiшника, А.П. Ткачука, Л.Д. Удалової, Ф.Н. Фаткулліна, І.Я. Фойницького, та інших відомих вчених.

Метою статті є науковий аналіз кримінального процесуального законодавства після проведення Судової реформи 1864 року, з огляду на нормативне закріплення положень щодо процесуальної форми джерел відомостей до початку кримінальної процесуальної діяльності з подальшим врахування законотворчого досвіду при подальшому реформуванні чинного КПК відповідно до міжнародних стандартів.

Основні результати дослідження. Основним нормативно-правовим актом в кримінальному судочинстві, який визначав приводи до початку попереднього слідства, після Зводу законів Російської імперії (1835 р.), став Статут кримінального судочинства (далі – СКС) (затверджений 20 листоп. 1864 р.) [16, с. 120-251]. У зв'язку із цим, В.М. Тertiшник зазначає: «У цьому досить таки змістовному законодавчому акті були реалізовані фундаментальні ідеї, які роблять його найпрогресивнішим процесуальним законом того часу, а часто слугують джерелом творчих пошуків для вчених сьогодення...». [17, с.70]. Дійсно, СКС визначав провадження у мирових судах, коли попереднє слідство і провадження в загальних судах не проводилось, а провадження попереднього слідства було обов'язкове. Мировим судам відповідно до ст.33 СКС були підсудні проступки (про порушення Статуту казначейського управління, про порушення норм військового обов'язку, про порушення гірничих статутів тощо) за які визначалися покарання передбачені відповідними нормами Статуту про покарання, такі як: догани, зауваження і переконання; грошові стягнення не більше трьохсот рублів; арешт не більше трьох місяців; поміщення в тюрму на строк не більше одного року.

Статтею 42 СКС встановлювалися наступні «приводи до початку розгляду справ» у мирового судді: скарги приватних осіб, яким завдано шкоду або збитки; повідомлення поліцейських та інших органів адміністративної влади (про виявлені ними у межах своїх повноважень проступки, які підлягали переслідуванню без скарг приватних осіб (ст.49 СКС); безпосереднє виявлення мировим суддею злочинів, що підлягають переслідуванню незалежно від скарг приватних осіб. Водночас ст. 262 СКС встановлювала, що попереднє слідство не може бути розпочате судовим слідчим без законного до того приводу і достатньої підстави, нормативне визначення якої було відсутнє. Спроби визначити це поняття робилися у процесуальній літературі того часу.

Початок попереднього слідства обумовлюється наявністю одного з тих законних приводів, які вказані у ст.297 СКС. Відповідно до ст.297 СКС закон-

ними приводами до початку попереднього слідства визнавалися: оголошення і скарги приватних осіб; повідомлення поліції, адміністративних відомств і посадових осіб; явка з повинною; порушення справи прокурором; порушення справи за безпосереднім розсудом судового слідчого [16, с.150]. Перелік приводів, встановлених ст.297 СКС був вичерпним та поділявся на дві групи: обов'язкові для початку процесуальної діяльності (скарги потерпілих (ст.303 СКС), явка з повинною (ст.310 СКС), порушення кримінальної справи прокурором (статті 278, 281, 282, 311 СКС) чи начальством обвинуваченого (ст.1086 СКС); достатні (не обов'язкові – надавали слідчому право на власний розсуд розпочинати слідство): скарги осіб, які не зазнали шкоди від злочину (статті 288, 289 СКС), повідомлення поліції та інших посадових осіб (ст.309 СКС), неправдива явка з повинною (ст.310 СКС).

Оголошення про злочин законодавець поділяв на два види: оголошення про злочин приватних осіб, яким злочином заподіяно шкоди, яким належало право порушувати кримінальне переслідування (ст.298 СКС); оголошення інших приватних осіб, очевидців чи не очевидців, яким надано право подавати оголошення про злочини, підкріпленими доказами, порушувати чи не порушувати за таким оголошеннями кримінальне переслідування залежатиме від судового слідчого чи прокурора, із чого випливає, що органом порушення кримінального переслідування в такому випадку виступає не приватна особа, а прокурор чи слідчий.

Обвинувачення особи у вчиненні злочинного діяння, при якому обвинувач не був очевидцем не могло бути достатнім приводом до початку слідства, якщо обвинувачем не надані докази про достовірність обвинувачення (ст.299 СКС).

Оголошення потерпілих про вчинення злочину або проступку називалися скаргами (ст.301 СКС). Водночас процесуальний закон використовував й інші формулювання, на перелік яких звертає увагу у своїх роботах І.Я. Фойницький, зазначаючи, що іноді закон вживає й інші висловлювання у розумінні скарги, говорячи про вирішення, повідомлення, сповіщення, заяви [20, с. 22].

Визначалась й процесуальна форма скарги (ст.302 СКС), в якій обов'язково вказувалось: час і місце вчинення злочинного діяння; підстави, за якими особа підозрюється; завдана шкода і витрати; розмір винагороди іншим учасникам процесу. Заяви і скарги могли бути письмовими або усними і приймалися як поліцейськими чинами, так і судовими слідчими, прокурорами та їхніми заступниками, а час подання та зміст повідомлення чи скарги, а також показання отриманні при опитуванні заносилися до протоколу (ст.306 СКС). Подання особою оголошення або скарги не зобов'язувало її доводити фактвчиненнязлочину,алеприцьомуособапопереджаласьповідповідальність за завідомо неправдиве повідомлення про злочин (ст.308 СКС).

Водночас, відповідно до ст. 300 СКС, анонімні оголошення і скарги про злочин («безыменные пасквили», «подметные письма») не могли бути законними приводами до провадження слідства, але якщо вони містили в собі відомості про злочин, який загрожував громадському спокою, то вони були

приводами до поліцейського розшуку або дізнання, результатом яких могло бути і саме слідство [16, с.150].

Разом з цим, деякі положення СКС встановлювали й інші, додаткові приводи до початку слідства: за розсудом начальства щодо підлеглих – у справах про посадові злочини (ст.1077 СКС); за розсудом органів та посадових осіб державних управлінь – у справах про порушення приватними особами статуту державного управління (ст.1129 СКС); за протоколами митних відомств – щодо порушень Статуту митного (ст.1132 СКС), за протоколами лісничого – щодо порушень Статуту лісового (ст.1133 СКС) тощо.

У випадку отримання явки з повинною судовий слідчий зобов'язаний був приступити до провадження слідства, але, якщо явка з повинною не підтвердилася доказами, то він складав мотивований протокол, у якому зазначаються причини відмови від подальшого її розгляду, і направляв копію протоколу прокурору чи його заступнику. Самостійно розпочати слідство судовий слідчий міг лише у випадку, коли він застане особу при вчиненні злочину або безпосередньо після його вчинення (ст.313 СКС). На противагу цьому, прокурор і його заступники могли порушити справу, як за повідомленнями про злочини, які до них надходили, так і при безпосередньому виявленні ознак злочину, крім того, вони могли вимагати розпочати слідство без достатніх на це підстав, а при необхідності могли зібрати докази за допомогою негласного поліцейського розслідування.

Політичні події, які відбулись протягом 1914-1919 рр. на території Росії, стимулювали активний пошук ефективних моделей українського національного права. Досліджуючи історію української державності цього періоду, О.М. Мироненко [14, с.68], В.В. Землянська [5, с.4] вказують на те, що у період існування Української Народної Республіки, Гетьманської держави, Української Народної Республіки та Директорії основою діяльності судових органів (за винятком надзвичайних судів), а також судочинства у цілому були здебільшого положення СКС. Водночас, у серпні 1920 р. Радою Народних Міністрів Української Народної Республіки було ухвалено «Закон про поступовання в Штабових судах» [3]. У гл. 3 цього Закону «Про порушення справ» (ст.16-28) встановлювала приводи і підстави до порушення кримінальної справи у штабовому суді, а саме: повідомлення командира полку; повідомлення військових, цивільних, судових або адміністративних установ та урядових осіб; скарги потерпілих; явка з повинною. Анонімні ж заяви і донесення не розглядались, але на розсуд військового начальства, могли зумовити проведення дізнання. Враховуючи викладене, на наш погляд, цей Закон можна вважати Кримінальним процесуальним кодексом того часу, хоча він і не був повністю реалізований, оскільки у листопаді 1920 р. війська УНР залишили територію України і перейшли на польську територію. Водночас, за твердженням В.В. Землянської, суттєвою новацією цього нормативно-правового акту є виділення стадії порушення кримінальної справи, яка згодом стала першою стадією кримінального процесу у радянському та пострадянському українському судочинстві [5, с.16].

Аналізуючи процесуальну форму джерел відомостей до початку досудового розслідування у період з листопада 1917 р. до вересня 1922 р., варто відмітити, що основні законодавчі акти у сфері кримінального судочинства наступним чином розглядали приводи і підстави початку кримінальної процесуальної діяльності. Інструкцією Народного комісаріату юстиції Української Соціалістичної Радянської Республіки (УСРР) за назвою «Судочинство» (3 червня 1919 р.) встановлено, що провадження в народному суді і революційному трибуналі починається по кримінальним справах не інакше як: за заявами громадян; за повідомленням міліції, посадових осіб і установ; за постановою народного суду; а народні слідчі – й за власним розсудом (ст.60) [4, с.220-231].

У подальшому законодавцем цього періоду історії України враховані окремі нормативні приписи попереднього нормативно-правового акта, але у ст. 33 «Положення про народний суд УСРР» (26 жовтня 1920 р.) встановлювалось, що для початку провадження у народному суді і революційному трибуналі могли бути: заяви громадян; повідомлення посадових осіб, державних установ та громадських організацій; безпосередній розсуд народним судом вчиненого ким-небудь злочинного діяння; явка з повинною (ст.48) [4, с.260-272].

У ст.64 «Інструкції для народних слідчих» (18 червня 1921 р.), законодавець визнавав приводами до порушення кримінальної справи: заяви окремих громадян; повідомлення військових і цивільних, судових і адміністративних місць і посадових осіб; пропозицію народного судді; явку з повинною; безпосередній розсуд народного слідчого, а анонімні заяви і повідомлення, могли слугувати для слідчого лише достатньою підставою для встановлення достовірності даних [4, с.273-304].

Аналізуючи перераховані нормативно-правові акти у сфері кримінального судочинства, робимо висновок про те, що правова форма початку кримінального провадження слідчими та судьями майже однакова, а суттєвим недоліком залишається відсутність законодавчого визначення сутності приводів до початку кримінальної процесуальної діяльності.

Більш прогресивні законодавчі джерела кримінально-процесуального права були прийняті під час двох кодифікацій радянського права. Перша – відбулась з прийняттям та набуттям чинності у вересні 1922 р. Кримінально-процесуальним кодексом УСРР [18]. У ньому, порушення кримінальної справи фігурує як перша і самостійна стадія кримінального процесу, а приводами до порушення кримінальної справи були: заява громадян і різних об'єднань і організацій; повідомлення урядових установ і посадових осіб; явка з повинною; пропозиція прокурора; безпосередній розсуд органів дізнання, слідчого і суду (ст.96). Вказувалося і те, що заяви громадян, могли бути усними або письмовими (у першому випадку вони заносилися до протоколу суддею, слідчим, прокурором або працівником органа дізнання), але обов'язково підписані заявником, попередженням про відповідальність за неправдивий донос, а анонімні заяви могли бути лише приводом до порушення кримінального переслідування тільки після попередньої негласної їх перевірки

органами дізнання. Зазначені приводи до початку процесуальних відносин приймалися всіма судьями, слідчими, прокурорами, органами дізнання, незалежно від підслідності й підсудності справи.

Наступний Кримінально-процесуальний кодекс УСРР (набув чинності 15 жовтня 1927 р.), з одного боку повторював чималу кількість статей свого попередника, а з іншого – містив ряд статей, які іншим чином регулювали діяльність органів попереднього слідства, прокуратури і суду на початковому етапі кримінальної процесуальної діяльності [11]. Зокрема, у його ст. 88 КПК визнавалось, що приводом до заведення кримінальної справи є: заява громадян і приватних об'єднань; повідомлення урядових установ і урядових осіб та громадських організацій; зголошення з признанням; безпосередній розсуд суду, судді, прокурора, слідчого або органу дізнання. У подальшому, після внесення змін до його тексту у жовтні 1944 р. п.3 «зголошення з признання» викладено як «явка з повинною» [10, с.34]. В окремих його коментарях давалося роз'яснення, що заявами окремих громадян і різних об'єднань з приводу злочинних дій слід розуміти і скарги потерпілих осіб і повідомлення сторонніх осіб (доноси), а явка з повинною – особисте повідомлення про вчинений злочин самим заявником, якщо таке повідомлення супроводжується фактичним наданням себе в розпорядження органів влади, що мають право порушити кримінальну справу [19, с.157]. Подання заяв було водночас правом, а в окремих випадках й обов'язком громадян, за умови, коли особа володіла достовірними відомостями про вчинення чи підготовку найбільш небезпечного, з точки зору державного інтересу, злочину (контрреволюційні злочини і злочини проти порядку управління).

З початку 60-х років кримінальне судочинство в Україні регулювало Кримінально-процесуальний кодекс Української РСР (введений в дію 1 квітня 1961 р.) [9], який за висловом В.Т. Маляренка, виявився законодавчим актом довготривалої дії [13, с. 6]. Відповідно до положень ч. 1 ст. 94 цього Кодексу приводами порушення кримінальної справи визначались: заяви та повідомлення підприємств, установ, організацій, посадових осіб, представників влади, громадськості або окремих громадян; повідомлення представників влади, громадськості або окремих громадян, які затримали підозрювану особу на місці вчинення злочину або з полічним; явка з повинною; повідомлення опубліковані в пресі; безпосереднє виявлення органом дізнання, слідчим, прокурором або судом ознак злочину.

Висновки. Сучасне кримінальне процесуальне законодавство України частково увібрало в себе найкращі наукові здобутки попередніх правових доктрин у сфері регуляції кримінальних процесуальних відносин. Водночас, О.М. Бандурка зазначає: «Характерною особливістю нового КПК є те, що в ньому враховано низку сучасних наукових ідей у галузі кримінального процесуального права та тенденцій його розвитку не лише на терені вітчизняної науки, а й максимально повно враховано міжнародний досвід» [1, с. 10].

Досліджуючи положення чинного КПК, звертає на себе увагу відсутність стадії порушення кримінальної справи, натомість, першою стадією кримінального процесу є досудове розслідування. При цьому суттєвою прога-

линою чинного КПК є невизначеність, як у попередньому кримінальному процесуальному законі 1960 року, процесуальної форми заяв та повідомлень про кримінальні правопорушення. Відкритим залишається й питання щодо процесуальних форм фіксування відомостей, отриманих у результаті самостійного виявлення слідчим, прокурором з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення. Не менш важливим є й питання процесуальної можливості оскарження факту занесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань, особою затриманою у порядку, передбаченому статтями 207–210 КПК. Окреслені нами неузгодженості чинного КПК, лише частина тих, які розглядаються у сучасній науці кримінального процесуального права, але всі вони потребують наукового дослідження враховуючи історичні здобутки вітчизняного кримінального процесуального законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Бандурка О.М.* Актуальні питання впровадження нового Кримінального процесуального кодексу України у діяльність органів внутрішніх справ та підготовки кадрів /О.М. Бандурка // Актуал. пробл. застосування нового крим. проц. законод. України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Харків, 5 жовт. 2012 р.) / МВС України; Харк. нац. ун-т внутр. справ; Кримінолог. асоц. України. – Х. : ХНУВС, 2012. – С.10-12.
2. *Берназ В.Д.* Єдиний реєстр досудових розслідувань та його призначення /В.Д. Берназ // Актуал. пробл. застосування нового крим. проц. законод. України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Харків, 5 жовт. 2012 р.) / МВС України ; Харк. нац. ун-т внутр. справ; Кримінолог. асоц. України. – Х. : ХНУВС, 2012. – С. 36, 37.
3. Закон про поступовання в Штабових судах. – Варшава : Друкарня Літерацька, 1920. – 42 с.
4. *Землянский П.Т.* Уголовно-процессуальное законодательство в первые годы Советской власти (по материалам УССР) / П.Т. Землянский. – К. : Редакц.-изд. отдел Киевской науч.-исслед. лаборатории ВНИИ МВД СССР, 1972. – 306 с.
5. *Землянська В.В.* Кримінально-процесуальне законодавство Центральної Ради, гетьманату Скоропадського та Директорії: автореф. дис. ... канд. юрид. наук (12.00.01) / В.В. Землянська / Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х., 2002.–17 с.
6. *Корж В.П.* Деякі проблемні питання впровадження нового КПК в практичну діяльність / В.П. Корж // Актуал. пробл. застосування нового крим. проц. законод. України та тенденції розвитку криміналістики на сучасному етапі : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Харків, 5 жовт. 2012 р.) / МВС України; Харк. нац. ун-т внутр. справ; Кримінолог. асоц. України. – Х. : ХНУВС, 2012. – С. 70-73.
7. Кримінальний кодекс України. Кримінальний процесуальний кодекс України: Бюлетень законодавства та юридичної практики України. – № 9. – 2014. – 560 с.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко. – Х. : Одіссей, 2013. – 1104 с.
9. Кримінально-процесуальний кодекс Української РСР: Затв. Законом від 28 груд. 1960 р. // Відомості Верховної Ради. – 1961. – № 2. – Ст. 15.

10. Кримінально-процесуальний кодекс УРСР. Офіційний текст зі змінами і доповненнями на 1 жовт. 1944 р., з додатками та постатейними матеріалами. – Київ-Харків: Укрдежвидав., 1944. – 252 с.

11. Кримінально-процесуальний кодекс УСРР. – Х. : Юрид. Вид-во Наркомюста УСРР, 1927. – 123 с.

12. *Лобойко Л.М.* Початок досудового розслідування за новим КПК / Л.М. Лобойко // Новели Кримінального процесуального кодексу України 2012 року: Зб. статей. – К. : Істина, 2012. – С. 33-43.

13. *Маляренко В.Т.* Становлення і розвиток кримінально-процесуального права на різних етапах історії України / В.Т. Маляренко // Право України. – 8, 2004. – С. 3-7.

14. *Мироненко О.М.* Суд і судочинство в УНР (березень 1917– квітень 1918) / О.М. Мироненко // Вісник Академії правових наук України. – 1994. – № 2. – С. 65-69.

15. *Сервецький І.В.* Прогалини в кримінальному процесуальному законодавстві щодо порядку збору первинної інформації до початку кримінального провадження / І.В. Сервецький // Юридична наука. – № 9/2014. – С. 91-107.

16. Судебная реформа // Российское законодательство X-XX веков у 9-ти т. – Т.8. – М. : Юрид. лит., 1991. – 496 с.

17. *Тертишник В.М.* Кримінально-процесуальне право України: Підручник. – 4-те вид. доп. і переробл. / В.М. Тертишник. – К. : Вид-во А.С.К., 2003. – 1120 с.

18. Уголовно-процессуальный кодекс УССР. – Х. : Изд. Наркомюста УССР, 1922. – 60 с.

19. Уголовно-процессуальный кодекс. Комментарий / Г. Бредер, А. Викторов, М. Гродзинский, В. Натансон и др. – Х. : Юрид. изд-во Наркомюста УССР, 1928. – 608 с.

20. *Фойницький І.Я.* Курс уголовного судопроизводства /І.Я. Фойницький / В 2-х т. – Т.2. – С.-Пб. : Альфа, 1996. – 607 с.

21. *Чурікова І.В.* Початок досудового розслідування у кримінальному процесі України / І.В. Чурікова // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – № 2, 2013. – С. 226–231.

Симчук А.С. Процесуальні джерела відомостей, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення після завершення Судової реформи 1864 року

У статті розглянуто процесуальні джерела відомостей, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення у контексті початку кримінальної процесуальної діяльності органів досудового розслідування, прокурора та суду, а також генезу питання виникнення кримінальних процесуальних відносин після завершення судової реформи 1864 року.

Ключові слова: заява та повідомлення про злочини, джерела відомостей про кримінальні правопорушення, органи досудового розслідування, слідчий, прокурор, суд, історія кримінального процесуального законодавства України.

Симчук А.С. Процессуальные источники сведений, указывающие на совершение уголовного правонарушения после завершения Судебной реформы 1864 года

В статье рассматриваются процессуальные источники сведений, указывающие на совершение уголовных правонарушений в контексте начала уголовной процессуаль-

ной деятельности органов досудебного расследования, прокурора и суда, а также генезис вопроса возникновения уголовных процессуальных отношений после завершения судебной реформы 1864 года.

Ключевые слова: заявление и сообщение о преступлении, источники сведений об уголовных правонарушениях, органы досудебного расследования, следователь, прокурор, суд, история уголовного процессуального законодательства Украины.

Symchuk A.S. The procedural sources of data indicating commission of a criminal offense after completion of Judicial reform of 1864

In article the procedural sources of data indicating commission of criminal offenses in the context of the beginning of criminal procedural activity of bodies of pre-judicial investigation, the prosecutor and court, and also genesis of a question of emergence of the criminal procedural relations after completion of judicial reform of 1864 are considered.

Keywords: statement and message on a crime, sources of data on criminal offenses, bodies of pre-judicial investigation, investigator, prosecutor, court, history of the criminal procedural legislation of Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 02.10.2014.